

***Mitt hjärtas hemligheter
Sydämeni salaisuudet***

Översättningar · Käännökset

*Vänligen lämna tillbaka översättningarna efter konserten.
Palautathan käännökset konsertin jälkeen.*

Sommarnatt

Erik Bergman

Säg, sommarnatt, är du verklighet,
säg, vill du viska din hemlighet,
vem målar himlen över oss,
vem sänker solens brinnande bloss?
Du är så kort, snart flyr du bort,
natt, som så ljuvt dig sänkte,
tack för den frid, du skänkte.
Säg, sommarnatt, är du verklighet,
säg, vill du viska din hemlighet:
när dunklet svunnit och morgon grytt,
säg, sommarnatt, vart du flytt?

Anne-Marie Hornborg

Sano, kesäyö, oletko todellisuus,
sano, haluatko kuiskata salaisuutesi,
kuka maalaa taivaan yläpuolellamme,
kuka laskee alas auringon palavan soihdun?
Sinä olet niin lyhyt, pian pakenet pois,
yö, joka niin herkästi laskeuduit,
kiitos rauhasta, jonka soit.
Sano, kesäyö, oletko todellisuus,
sano, haluatko kuiskata salaisuutesi:
kun hämäreä on hävinnyt ja aamu sarastaa,
sano, kesäyö, minne olet paennut?

Suom. E. Huovinen

Mötisklused

Ester Mägi

Armastus on pärl,
mida sügavasse merepõhja heidetakse,
et midagi loota ja otsida oleks.
Armastus on pärl.

Rõõm ja õnn kui rändajad linnud,
kes kardavad sügist
ja tõttavad kevadele vastu.

Õnn on nii ligi,
ainult usk peab olema tema tabamiseks.
Õnn on nii ligi,
ainult julgus peab olema
temast kinni hakkamiseks.

Ja ikka kannatab keegi,
kannatab kusagil,
kui sünnib õnn.

Luule armastab kannatajaid,
ja kurbade kurgud kumisevad
ikka kenamatel viisidest.

A. H. Tammsaare

Rakkaus on helmi,
jota heitetään syväälle merenpohjaan,
jotta olisi jotakin, mitä toivoa ja etsiä.
Rakkaus on helmi.

Riemu ja onni kuin vaeltavat linnut,
jotka pelkäävät syksyä
ja kiiruhtavat kevättä vastaan.

Onni on niin lähellä,
vain uskoa pitää olla sen saavuttamiseksi.
Onni on niin lähellä,
vain rohkeutta pitää olla
siihen tarttumaan.

Ja aina kärsii joku,
kärsii jossakin,
kun onni syntyy.

Runo rakastaa kärsiviä,
ja murheellisten kurkut kumajavat
suloisimmista sävelistä.

Suom. Elisa Huovinen

Kärleken är en pärla,
som kastas djupt ner på havets botten,
så vi har något att hoppas på och leta efter.
Kärleken är en pärla.

Glädje och lycka som fåglar på färd,
de är rädda för hösten,
skyndar mot våren som nalkas.

Lyckan är så nära,
man måste bara tro på att man når den.
Lyckan är så nära,
men det krävs mod
för att fatta tag i den.

Och alltid lider någon,
lider någonstans
där lycka uppstår.

Dikten älskar den som sörjer
och ur den sorgsnes strupe
stiger de skönaste tonerna.

Sv. övers. Tove Djupsjöbacka

Jeg kan se

trad. (sov. Nadja Marie Schmedes)

Jeg kan se på dine øjne,
at du har en anden kær.
Min sødeste veninde,
sig mig dog, hvem det er!

Trad.

Voin nähdä silmistäsi,
että sinulla on toinen rakas.
Suloisin ystäväni,
kerro minulle, kuka se on!

Suom. E. Huovinen

Jag kan se på dina ögon,
att du har en annan kär.
Min sötaste väninna,
säg mig dock, vem det är!

Sv. övers. D. Svartbäck

Juras dziesmas

Paul Dambis

Pūti, pūti, vēja māte
Pūti, pūti, vēja māte,
meļ jel mieru vakarā!
Jūrā mani bāleliņi
vakarēju gājumiņ'.

Šodien saule tumša tek
Šodien saule tumša tek,
aiz lielām žēlabām.

Puhalla, puhalla, äiti tuuli,
mutta rauhoitu illaksi!
Veljeni ovat olleet
merellä eilisestä lähtien.

Tänään aurinko on pimeä,
täynnä valtavaa surua.

Suom. E. Huovinen

Blås, blås, moder vind,
men lugna dig till kvällen!
Mina bröder har varit
på havet sedan i går.

I dag är solen mörk,
full av enorm sorg.

Sv. övers. D. Svartbäck

Rakastava
Jean Sibelius

Miss' on kussa minun hyväni
miss' asuvi armahani,
missä istuvi iloni,
kulla maalla marjaseni?
Ei kuulu ääntävän ahoilla
Lyövä leikkiä lehoissa,
ei kuulu saloilta soitto,
kukunta ei kunnahilta.
Oisko armas astumassa,
marjani matelemassa,
oma kulta kulkemassa,
valkia vaeltamassa;
toisin torveni puhuisi,
vaaran rinnat vastoaisi,
saisi salot sanelemista,
joka kumpu kukkumista,
lehot leikkiä pitäisi,
ahot ainoista iloa.

Täst' on kulta kulkenunna,
täst' on mennyt mieli tietty,
tästä armas astununna,
valkia vaeltanunna,
täss' on astunut aholla,
tuoss' on istunut kivellä.
Kivi on paljo kirkkahampi,
paasi toistansa parempi,
kangas kahta kaunihimpi,
lehto viittä lempiämpi,
korpi kuutta kukkahampi,
koko metsä mieluisampi,
tuon on kultani kulusta,
armahani astunnasta.

Hyvää iltaa lintuseni,
hyvää iltaa kultaseni,
hyvää iltaa nyt minun oma armahani!
Tanssi, tanssi, lintuseni,
tanssi, tanssi, kultaseni,
tanssi, tanssi nyt, minun oma armahani!
Seiso, seiso, lintuseni,
seiso, seiso, kultaseni,
seiso, seiso nyt, minun oma armahani!
Anna kättä, lintuseni,
anna kättä, kultaseni,
anna kättä nyt, minun oma armahani!

Käsi kaulaan lintuseni,
käsi kaulaan kultaseni,
halausta kultaseni,
halausta nyt minun oma armahani!
Suuta, suuta lintuseni,
suuta, suuta kultaseni,
halausta lintuseni,
halausta nyt minun oma armahani!
Suuta! Suuta! Minun oma armahani!
Jää hyvästi lintuseni,
jää hyvästi kultaseni,
jää hyvästi lintuseni,
jää hyvästi nyt minun oma armahani!

Var befinner sig min käraste,
var är min ögonsten,
var finns min älskling,
var är min hjärtans kär?
Inga toner hörs på ängen,
ingen lek i lunden,
ingen spelar i skogen,
ingen sjunger i backarna.
Hade min käraste synats till,
min älskling varit här,
hade den jag älskar
styr sin vandring hitåt;
då hade det varit
annat ljud i skällan,
då hade hela skogen talat,
varje kulle sjungit,
varje lund varit full av lek,
varje äng full av glädje.

Här har min käraste gått,
här har min älskling vandrat,
hitåt har min ögonsten
styr sin vandring,
här har hon gått över ängen,
där har hon suttit på stenen.
Stenen är klarare än någonsin,
klippan finare än förr,
mon är dubbelt så vacker,
lunden femfalt ljuvare,
ödemarken full av blommor,
hela skogen härligare,
då min kära vandrat där,
då min älskling gått just här.

God kväll, lilla fågel min,
god kväll, min hjärtans kär,
god kväll, min egen älskling!
Dansa, dansa, lilla fågel min,
dansa, dansa, min hjärtans kär,
dansa, dansa, min egen älskling!
Stå upp, lilla fågel min,
stå upp, min hjärtans kär,
stå upp, min egen älskling!
Ge mig din hand, lilla fågel min,
ge mig din hand, min hjärtans kär,
ge mig din hand, min egen älskling!

Lägg din arm om min hals, lilla fågel min,
Lägg din arm om min hals, älskling,
omfamna mig, hjärtans kär,
omfamna mig, min egen älskling!
Dina läppar, lilla fågel min,
dina läppar, älskling,
omfamna mig, lilla fågel min,
omfamna mig, min egen älskling!
Dina läppar! Min egen älskling!
Farväl, lilla fågel min,
farväl, min hjärtans kär,
farväl, lilla fågel min,
farväl, min egen älskling!

Sv. övers. Tove Djupsjöbacka

Hymn to St. Cecilia

Benjamin Britten

*In a garden shady this holy lady
With reverent cadence and subtle psalm,
Like a black swan as death came on
Poured forth her song in perfect calm:
And by ocean's margin this innocent virgin
Constructed an organ to enlarge her prayer,
And notes tremendous from her great engine
Thundered out on the Roman air.
Blonde Aphrodite rose up excited,
Moved to delight by the melody,
White as an orchid she rode quite naked
In an oyster shell on top of the sea;
At sounds so entrancing the angels dancing
Came out of their trance into time again,
And around the wicked in Hell's abysses
The huge flame flickered and eased their pain.
Blessed Cecilia, appear in visions
To all musicians, appear and inspire:
Translated Daughter, come down and startle
Composing mortals with immortal fire.*

*I cannot grow;
I have no shadow to run away from,
I only play.
I cannot err;
there is no creature whom I belong to,
whom I could wrong.
I am defeat when it knows
it can now do nothing by suffering.
All you lived through,
dancing because you no longer need it
for any deed.
I shall never be different.
Love me.
Blessed Cecilia, appear in visions...*

O ear whose creatures cannot wish to fall,

*O calm of spaces unafraid of weight,
Where Sorrow is herself, forgetting all
The gaucheness of her adolescent state,
Where Hope within the altogether strange
From every outworn image is released,
And Dread born whole and normal like a beast
Into a world of truths that never change:
Restore our fallen day; o re-arrange.
O dear white children casual as birds,
Playing among the ruined languages,
So small beside their large confusing words,
So gay against the greater silences
Of dreadful things you did: o hang the head,
Impetuous child with the tremendous brain,
O weep, child, weep, o weep away the stain,
Lost innocence who wished your lover dead,
Weep for the lives your wishes never led.
O cry created as the bow of sin
Is drawn across our trembling violin.
O weep, child, weep, o weep away the stain.
O law drummed out by hearts against the still
Long winter of our intellectual will.
That what has been may never be again.
O flute that throbs with the thanksgiving breath
Of convalescents on the shores of death.
O bless the freedom that you never chose.
O trumpets that unguarded children blow
About the fortress of their inner foe.
O wear your tribulation like a rose.
Blessed Cecilia, appear in visions...*

W. H. Auden

I en skuggig trädgård en helgonkvinna
med värdsamma melodier och utsökt psalmsång,
som en svart svan då döden närmar sig
helt lugn hon lät sin sång rinna fram:
Och vid oceanens strand byggde denna jungfru
en orgel för att förstärka sin bön,
och fantastiska toner från hennes ståtliga maskin
dundrade ut i luften i Rom.
Ljuva Afrodite vaknade så ivrig,
rörd av melodin och förtjust,
vit som en orkidé red hon helt naken
i ett ostronskal högt uppe på vågen.
Så ljuva var tonerna att dansande änglar
steg upp ur sin dvala och återvände till tiden,
och runt de gudlösa i helvetets djup fladdrade
den stora lågan till och dämpade smärtan.
Välsignade Cecilia, träd fram i syner
för alla musiker, visa dig och inspirera;
saliga dotter, kom ned och väck
skapande dödliga med din eviga eld.

Jag kan inte växa.
Jag har ingen skugga att fly ifrån,
jag bara leker.
Jag kan inte göra fel,
det finns ingen jag tillhör
som jag kunde göra illa.
Jag är besegrad – man vet
att inget kan göras genom att lida.
Allt du genomlevde,
dansande fastän du inte
längre var tvungen.
Jag kommer aldrig att bli annorlunda.
Älska mig.

Ack öra, vars väsen inte önskar gå under,

Ack lugna rymd, orädd för bördor,
där Sorgen själv bor, där hon glömmer
all sin ungdoms taktlöshet,
där Hoppet inom allt främmande
släpps loss från varje sliten bild,
och Frukten föds helgjuten som ett odjur,
till en värld av sanningar som aldrig förändras,
återskapa vår fallna dag, ack, återställ den.
Ack kära vita barn, flyktiga som fåglar,
lekande bland ödelagda språk,
så små invid stora förvirrade ord,
så livfulla intill den stora tystnad som råder
om rysliga saker du gjort, ack sänk ditt huvud,
du impulsiva barn med hjärna så väldig,
ack gråt, du barn, låt fläcken sköljas bort,
din förlorade oskuld som önskar din älskare var död,
gråt över de liv din längtan aldrig levde.
Ack skri som skapas då syndens stråke
dras över vår skälvande fiol,
ack gråt, du barn, låt fläcken sköljas bort.
Ack regler som trummats fram av hjärtan
mot vår tankeviljas långa vinter –
att det som varit aldrig ska komma igen.
Ack flöjt som skälver då saligt folk
på bättringsvägen andas vid dödens strand,
ack välsigne den frihet du aldrig valde.
Ack trumpeter som obehakade barn blåser i
invid deras inre fienders fästning.
Ack bär dina motgångar likt en ros.

Sv. övers. Tove Djupsjöbacka

Varjoisessa puutarhassa pyhä nainen
hartain sävelin, hienoisin virsin,
kuin musta joutsen kuoleman lähestyessä
antoi hän rauhallisena laulunsa virrata:
Ja valtameren äärellä tämä viaton neitsyt
rakensi urut vahvistaakseen rukoustaan
ja mahtavan koneen ihmeelliset sävelet
jyrisivät yli Rooman.
Vaalea Afrodite heräsi innostuneena,
melodian liikuttamana ja siitä nauttien,
valkoisena kuin orkidea hän ratsasti alasti
osterinkuoressa aallon harjalla.
Niin suloisiin säveliin enkelitkin tanssivat,
nousivat horroksestaan ja palasivat aikaan,
ja hornassa suuri liekki joka ympäröi syntiset
värähti, helpottaen heidän tuskiaan.
Siunattu Cecilia, tule esille näyissä
kaikille muusikoille, näyttäyty ja inspiroi,
autuas tytär, laskeudu alas ja herätä
luovat kuolevaiset ikuisella tulellasi.

En voi kasvaa.
Minulla ei ole varjoa, jota paeta,
minä vain leikin.
En voi tehdä väärin,
en kuulu kenellekään,
jota voisin satuttaa.
Minut on voitettu – nyt tiedetään,
ettei mitään voi tehdä kärsien.
Kaikki, josta selvisit,
tanssien vaikkei sinun
ollut enää pakko.
En koskaan tule olemaan toisenlainen.
Rakasta minua.

Oi korva, jonka olennot eivät toivo lankeavansa,

oi rauhan avaruus, joka ei taakkoja pelkää,
missä itse Suru asuu, unohtaen
nuoruutensa tahdittomuuden kokonaan,
missä Toivo kaikessa vieraassa
vapautetaan joka kuluneesta kuvasta,
missä Kauhu syntyy kokonaisuena kuin hirviö,
maailmaan, jossa totuudet eivät muutu koskaan,
palauta sortunut päivämme, oi luo se uudestaan.
Oi rakkaat valkoiset lapset, katoavat kuin linnut,
leikkien raunioituneiden kielten keskellä,
niin pieninä suurten hämmentävien sanojen rinnalla,
niin eloisina suurten hiljaisuuksien äärellä,
jotka pahat tekosi jättivät, oi laske pääsi,
harkitsematon lapsi valtavine aivoinesi,
oi sure, lapsi, itke pois tuo tahra,
menetetty viattomuutesi joka toivoo rakastajasi olevan kuollut,
sure elämiä, jotka kaipauksesi eivät koskaaneläneet.
Oi huuto, synnin jousen synnyttämä,
vedettynä värisevän viulun yli,
oi sure, lapsi, itke pois tuo tahra.
Oi säännöt, sydänten esiin rummuttamat,
älymme tahdon pitkää talvea vastaan –
joka on mennyttä, ei tule koskaan uudestaan.
Oi huilu, väristen toipilaiden hengityksestä
kiitosrukouksessaan kuoleman rannalla,
siunattu olkoon vapaus, jota et koskaan valinnut.
Oi trumpetit, joihin vartioimattomat lapset puhaltavat,
sisäisten vihollistensa linnoituksen äärellä.
Oi kannan vastoinkäymisesi kuin ruusu.

Suom. Tove Djupsjöbacka

Anoj pusej Dunojelio

Vaclovas Augustinas

*Anoj pusėj Dunojėlio
pievelė žaliavo,
grėbė pulkas mergužėlių,
grėbdamos dainavo.
Nedainuokit, mergužėlės,
tų graudžių dainelių,
negradinkit man širdelės,
jaunam kareivėliui.
Gul kareivėlis pašautas,
nuo karės pašautas,
stovi juodbėris žirgelis
kamanoms pamautas.
Eik, žirgeli, juodbėrėli,
ką aš pasakysiu,
aš ant tavo kamanėlių
laiškelį rašysiu.*

Anon.

Toisella puolella Dunojėlis-jokea
nurmi vihersi,
haravoi joukko neitosia,
lauuloivat haravoidessaan.
Älkää laulako, nuoret neidot,
liikuttavia laulujaanne,
älkää koskettako sydäntäni
nuoren sotilaan.
Makasi maassa ammuttu sotilas,
taisteluissa ammuttu,
seisoi ruskeahko hevonen
suitset yhä paikoillaan.
Tule, hevonen, ruskeahko,
kerron sinulle jotakin,
minä päälle sinun suitsiesi
kirjeen kirjoitan.

Suom. Isa Tolonen & Elisa Huovinen

På andra sidan floden Dunojėlis
var ängen så grön,
en skara flickor
sjöng medan de krattade.
Sjung inte, unga flickor,
sånger som berör mig så,
rör inte vid mitt
unga soldathjärta.
På å marken låg en skjuten soldat,
skjuten i strid,
där stod en brun häst
med betslet kvar.
Kom, min bruna häst,
låt mig berätta något för dig,
på ditt remyg ska jag
skriva ett brev.

Sv. övers. Tove Djupsjöbacka

I denna ljuva sommartid

trad. (sov. Bengt Ollén)

*I denna ljuva sommartid
gå ut, min själ, och gläd dig vid
den store Gudens gåvor.
Se, hur i prydnad jorden står,
se, hur för dig och mig hon får
så underbara hävor.
Av rika löv är grenen full,
och jorden täckt sin svarta mull
med sköna gröna kläder.
De fagra blommors myckenhet
med större prakt och härlighet
än Salomos dig gläder.*

Trad.

Tänä suloisena kesäaikana
vapaudu, sieluni, ja iloitse
suuren Jumalan lahjoista.
Katso, miten kaunis maa on,
katso, miten se antaa sinulle ja minulle
niin suurenmoisia antimia.
Oksat ovat täynnä lehtiä
ja maa on peittänyt mustan multansa
kauniilla vihreillä vaatteilla.
Sievien kukkien runsaus,
Salomonkin loistoa ja ihanuutta suurempi,
ilostuttaa sinua.

Suom. E. Huovinen

I folkviseton

Nils-Eric Fougstedt

*Kärleken kommer och kärleken går,
ingen kan tyda dess lagar.
Men dej vill jag följa i vinter och vår
och alla min levnads dagar.
Mitt hjärta är ditt,
ditt hjärta är mitt
och aldrig jag lämnar det åter.
Min lycka är din,
din lycka är min
och gråten är min när du gråter.
Kärleken är så förunderligt stark,
kuvas av intet i världen.
Rosor slår ut ur den hårdaste mark
som sol över mörka gården.
Mitt hjärta är ditt...*

Nils Ferlin

Rakkaus tulee ja rakkaus menee,
kukaan ei voi tulkita sen lakeja.
Mutta sinua minä seuraan talvella ja
keväällä ja kaikkina elämäni päivinä.
Sydämeni on sinun,
sinun sydämesi on minun
enkä koskaan enää jätä sitä.
Onneni on sinun,
sinun onnesi on minun
ja itku on minun kun sinä itket.
Rakkaus on niin ihmeellisen vahva,
mikään maailmassa ei voi sitä nujertaa.
Ruusut puhkeavat esiin kovimmasta
maasta kuin aurinko yli tumman pellon.
Sydämeni on sinun...

Suom. Elisa Huovinen

Kesäyö

Heino Kaski

*Oi onnellinen on sydän,
joka rauhaa juoda saa
ja tuntee kesäyön onnen,
kun tuomet tuoksuaa,
kun niityt hämyssä nukkuu,
ja vaihti on metsä ja maa,
kun jostain lahden takaa
ruisräikkä kaikertaa.
Se ei voi enää mitään saada,
ei mitään kadottaa,
joka tuntee kesäyön onnen,
kun tuomet tuoksuaa.*

Lauri Pohjanpää

Ack, lyckligt är det hjärta
som får dricka frid,
som känner sommarnattens lycka;
då häggen doftar,
då ängarna sover i skymningen,
då tiger skog och mark,
och någonstans bortom viken
kan man höra kornknarrens läte.
Den kan inte längre få något,
och har inget att förlora,
den som känner sommarnattens lycka,
då häggen doftar.

Sv. övers. Tove Djupsjöbacka

Aurinkolaulu

Anna-Mari Kähärä

*Kohotat katseesi valoon,
taivaan sineen ja kultaan
ja painat kätesi uupuneet
kevään herävään multa.
Näin on parasta olla,
kaikki on oikein ja hyvin.
Anteeksianto on syvin
maalla ja auringolla.*

*Olet vihannut itseäsi
kauan ja katkerasti,
talven pitkinä öinä
tuntenut sieluusi asti.
Turha peistä on nostaa,
toivoa vapautusta,
uudella valheella ostaa
hetken lohdutusta.*

*Turha on elämän sydämeen
pyrkä heikon miehen,
tiensä hän voi vain liittää
toisen väkevän tiehen.
Virran mahtavan uomaan
pienet murheensa heittää,
pettymyksensä peittää
onneen hyvyyden suomaan.*

*Siispä sanasi jokainen
olkoon kirkas ja hyvä,
tästä päivästä lähtien
virta voimakas syvä,
joka on matkalla mereen,
mereen ikuiseen,
sinunkin sielus on kantava
elämän sydämeen.
Kohotat katseesi valoon...*

Mika Waltari

Du lyfter blicken mot ljuset,
mot himlen så blå och gyllene,
och trycker dina utmattade händer
mot mullen som vaknar om våren.
Så här är det bäst att vara,
allt är rätt och bra.
Förlåtelsen är som djupast
på jorden och solen.

Du har hatat dig själv
så länge och så bittert,
under långa vinternätter
har känslan bitit sig in i din själ.
Förgäves lyfter du spjutet
och hoppas på att bli fri,
med en ny lögn kan man
köpa sig en stund av förtröstan.

Förgäves försöker en svag man
tränga in i livets hjärta,
han kan endast sammanfoga sin väg
med en annan, en starkare.
I strömmens mäktiga fåra
kastar han sina små bekymmer,
sin besvikelse täcker han
med den lycka godheten skänkt.

Må alltså alla dina ord
vara klara och goda,
från och med denna dag
ska strömmen så klar och djup,
på sin väg till havet,
till det eviga havet,
bära också din själ
till livets hjärta.
Du lyfter blicken mot ljuset...

Sv. övers. Tove Djupsjöbacka

